

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22827/2024
22.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Никола Цветановић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизијама парничних странака изјављеним против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 45/24 од 30.04.2024. године, у седници одржаној 22.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 45/24 од 30.04.2024. године, става првог изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 45/24 од 30.04.2024. године, става првог изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 45/24 од 30.04.2024. године, става другог изреке.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 45/24 од 30.04.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву П 107/2020 од 29.09.2020. године, у делу става првог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта за агро-економску 2012/2013 годину исплати 742,59 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у преосталом делу става првог изреке, којим је обавезна тужени да тужиоцу, на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта за агро-економску 2012/2013 годину исплати 216,47 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате и у ставу другом изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 49.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, парничне странке су благовремено изјавиле ревизију, и то тужилац побијајући је у ставу првом изреке, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку, а тужени побијајући је у ставу другом изреке, због погрешне примене материјалног права.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11....10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом одредби материјалног права из одредби чл. 38. и 39. Закона о основама својинскоправних односа, делимично је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта за агро-економску 2012/2013 годину исплати 742,59 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Према датим разлозима, правни претходник туженог, пок. ББ, је уведена у посед кат.парцеле .../... и .../... КО ... након доношења, а пре правноснажности, решења Комисије за вођење поступка и доношење решења по захтеву за враћање земљишта Општине Алибунар од 17.04.1992. године, којим је утврђено њено право својине на наведеним парцелама, а тужилац применом правила о терету доказивања није пружио доказе да је од увођења у посед пок. ББ на кат.парцелама .../... и .../... КО ... и након доношења решења од 20.06.2022. године, којим је утврђено право сусвојине туженог и ГГ и ДД на кат.парцели .../... и .../... КО ..., извршио депоседирање туженог са кат.парц. .../... КО, нити да је од туженог тражио предају поседа. Стога на страни туженог и његовог правног претходника у погледу коришења ове парцеле нема несавесности, која је на страни тужиоца, јер готово 33 године није тражио предају поседа нити је окончао поступак враћања одузетог земљишта, па се не може користити правом на накнаду штете због коришћења туђе ствари када тако дуг временски период држи туженог у неизвесности које парцеле му припадају.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена пресуда у побијаном делу у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија парничних странака, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизије нису дозвољене.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.08.2018. године. Вредност предмета спора је 113.932,38 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП. У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па делимично преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставовима другом и трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**